

CONSELL GENERAL
PRINCIPAT D'ANDORRA

Grup mixt

CONSELL GENERAL	
REGISTRE D'ENTRADA	
Data d'entrada:	4/4/2014
Hora d'entrada:	8.40h.
Núm:	0274

A la Sindicatura

Jaume Bartumeu Cassany, conseller general, actuant en aquest acte en qualitat de president del Grup parlamentari mixt, d'acord amb el que disposen els articles 92 i 93 del Reglament del Consell General, comparec per davant de la Sindicatura i,

DIC

Que per la present, dins el termini establert en l'Edicte del 17 de ^{març} de 2014, publicat al Butlletí del Consell General núm. 19/2014, passo a formular al *Projecte de llei qualificada de modificació de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre del 1993*, les següents:

ESMENES

Primera – De modificació de l'article 3 (addició d'un tercer paràgraf a l'article 11).

Es proposa modificar el redactat del projecte amb el text següent:

"El règim retributiu dels batlles i els magistrats es regula per llei, d'acord amb la funció que exerceixen. La retribució ha de constar, com a mínim i si escau, dels conceptes següents:

- a) Retribució bàsica, segons les categories de batlle i magistrat.
- b) Complement de grau personal, segons el grau que correspongui a cada batlle o magistrat.
- c) Complement de destinació, per la plaça ocupada, segons la classificació de places que aprovi el Consell Superior de la Justícia.

- d) Complement de responsabilitat addicional, pel nivell superior de funcions assumides respecte de les pròpies de la plaça, de manera addicional, provisional o transitòria, i també per la designació en la presidència d'un òrgan judicial.
- e) Complement de productivitat que no pot ser lineal i es fixa pel Consell Superior de la Justícia a partir dels mòduls de rendiment assignats a cada plaça."

Motivació

Entenem que hauria estat més adient que la Llei qualificada de la Justícia es remetés a una Llei Específica on fos regulada de manera detallada la retribució, atès que la completa regulació del tema requereix moltes precisions, potser impròpies d'una llei general.

Tanmateix respectant l'orientació del redactat del projecte volem dir que, en tot cas, s'hauria de tenir en compte que, a Europa occidental, la funció judicial és, en principi, en règim de dedicació exclusiva. Això fa que *no sigui possible establir diferències retributives en atenció al grau de dedicació a la funció judicial*, per si mateixa incompatible amb qualsevol altre càrrec o professió, tret de l'habitual compatibilitat amb l'ensenyament universitari.

D'altra banda *sorprèn la menció al diferent règim d'incompatibilitats* com a criteri per a la determinació del règim retributiu, *car hauria de ser el mateix per a tots els membres de l'Administració de Justícia* sense que hi pogués haver cap variable en funció del lloc que ocupin. Per això hem redactat la nostra esmena suprimint aquella referència.

L'única menció possible a les incompatibilitats és per a recordar que els jutges no poden tenir ingressos addicionals procedents de cap mena de treball exterior, com ja es diu en el redactat actual de l'article 11, segon paràgraf, de la Llei.

Una altra qüestió que motiva l'esmena és el fet que *les retribucions dels jutges han de tenir un component fix i un altre variable, en funció de diferents criteris no modificables discrecionalment*, ni en el seu nombre ni en la quantificació dinerària.

A la funció pública, el normal és que una retribució bàsica es compozi de sou base i complement d'antiguitat, si bé aquest únicament té sentit si la carrera judicial és permanent i arriba fins a la jubilació, i no si és temporal.

El redactat que esmenem contempla diferents complements retributius:

- a) *el complement de grau personal*, segons el que correspongui a cada batlle o magistrat.

És raonable i lògic en qualsevol funció pública que s'articuli en diferents nivells de responsabilitat i categoria. L'"igualitarisme" en aquesta matèria seria absurd.

- b) *es pot dir el mateix, però per motius diferents, del complement de destinació per la plaça ocupada, segons la classificació de places que aprovi el Consell Superior de la Justícia.*

El complement de destinació permet remunerar les condicions especials de singular responsabilitat, complexitat o penositat. Així, per exemple, en cas de retribució dels torns de guàrdies, que únicament fan alguns.

c) més difícil d'analitzar és el *complement de responsabilitat addicional*, pel nivell superior de funcions assumides respecte de les pròpies de la plaça – sigui de manera addicional, provisional o transitòria –, així com per la designació a la presidència d'un òrgan judicial.

No hi ha res a dir respecte de la previsió d'aquest segon criteri (presidència d'òrgan judicial). Ara bé, l'increment de retribució basat en l'assumpció d'un nivell superior de treball (assumit de forma addicional, provisional o transitòria), resulta massa excepcional com per a incloure'l a la Llei qualificada de la Justícia.

És comprensible que si, per exemple, un batlle ha de fer el seu treball, a més del d'un altre batlle de baixa per malaltia, el primer ha de ser compensat. Tanmateix, per a regular-ho, seria millor un acord reglamentari fixant quant temps pot durar una situació d'aquesta mena i quina hauria de ser la compensació assignable a qui ajudés en cas de malaltia, vacant transitòria, o sobrecàrrega de feina així apreciada pel Consell Superior de la Justícia.

d) el *complement de productivitat* pel fet de superar els nivells de càrrega de treball que fixi el Consell Superior de la Justícia (mòduls de treball).

Aquest complement, que opera com a estímul a la laboriositat, és molt comú a moltes administracions públiques europees. El problema és que no sempre es distribueix amb equitat, doncs sovint es reconeix a tothom la mateixa productivitat (recordarem la trista aplicació del GADA), sense prendre en consideració els nivells reals de rendiment de cada funcionari, de manera que únicament en situacions properes a l'expedient disciplinari per manca greu de treball, s'arriba a denegar. Per aquest motiu, *tractant-se d'un complement que premia l'esforç, només té sentit si no és lineal. Cal recordar, a més, que perquè aquest complement pugui ser operatiu s'haurien de fixar els mòduls de rendiment assignats a cada plaça, perquè només d'aquesta manera serà possible avaluar el sobreesforç realitzat, i la fixació de mòduls no es qüestió senzilla.*

Segona – De modificació de l'article 5 (modificació de l'apartat 5 de l'article 16).

Es proposa modificar el redactat de la darrera frase amb el text següent:

"Pel que fa a l'àmbit jurisdiccional penal, les sentències i altres resolucions dictades en període d'execució són proposades i redactades definitivament pel magistrat, que hagi participat en la vista oral, que correspongui respectant l'ordre de repartiment o de torn establert per reglament."

(La negreta té per finalitat facilitar la visualització del text que es modifica)

Motivació

L'article 16 que esmenem fa referència a la designació de Magistrats ponents de les sentències. El que es proposa en el projecte que esmenem és que siguin "designats" pel Tribunal, i aquesta no és la manera exacta de complir amb el principi de submissió al jutge natural designat per la llei. Hi ha doctrina del TEDH, nascuda a propòsit de la prohibició de jutges i tribunals especials o *ad hoc*, que no té res a veure amb les especialitats jurisdiccionals. Per aquest motiu *el correcte seria que la Llei advertís que la designació del ponent es faci respectant l'ordre de repartiment o de torn establert per reglament, i, d'aquesta manera, s'esvairia qualsevol dubte sobre l'"objectivitat" en el sistema. Les regles de repartiment són també fruit de l'acompliment del dret al jutge imparcial determinat per la llei (art. 10-1 de la Constitució).*

Tercera – De modificació de l'article 6 (modificació de l'article 17).

Es proposa modificar el redactat de la segona frase de l'article amb el redactat següent:

"Aquests acords poden ser impugnats pels batlles i els magistrats mitjançant un recurs d'alçada davant el Consell Superior de la Justícia.

Contra la resolució adoptada pel Consell Superior es pot interposar demanda jurisdiccional d'acord amb el que estableixen els articles 125, 126 i 127 del Codi de l'Administració."

Motivació

La frase que esmenem assenyala que els acords governatius poden ser impugnats davant el Consell Superior de la Justícia d'acord amb les normes del Codi de l'Administració.

Les normes a les quals es refereix no són altres que les dels articles 124 a 129 del Codi de l'Administració. Aquesta remissió genèrica hauria de ser completada tota vegada que el Codi de l'Administració només s'ocupa dels recursos contra actes administratius del Govern i dels altres òrgans de l'Administració segons els articles 12 i 13 del Codi de l'Administració, distingint entre recurs de reposició i alçada.

No queda clar en la redacció proposada si els acords governatius només seran recurribles en alçada davant del Consell Superior o si una vegada esgotada aquesta via administrativa quedi oberta la via jurisdiccional prevista en els articles 125, 126 i 127, és a dir primera instància davant de la Secció Administrativa de la Batllia i segona instància davant del Tribunal Superior, Sala Administrativa.

És necessari esvair la possibilitat de dubte i interpretació, fixant clarament la recurribilitat després d'esgotada la via administrativa.

Quarta – De modificació de l'encapçalament de l'Article 7 (addició d'un article 19 bis).

Es proposa modificar l'encapçalament de l'article 7 que vol afegir un nou article, el 19 bis, amb el redactat següent:

Article 7. Addició d'un article 18 bis.

Motivació

El lloc de l'article 19 Bis no és el més coherent sistemàticament sinó que hauria d'anar col·locat després del 18 que s'ocupa de la revisió.

Cinquena – De modificació de l'Article 7 (addició d'un article 19 bis).

Es proposa modificar el redactat de l'article amb el nou text següent:

"Les sentències fermes dictades pels tribunals ordinaris poden ser revisades:

- 1- D'acord amb el que estableixen els articles 203, 253 i 254 del Codi de Procediment Penal i la Disposició transitòria segona del Codi Penal.
- 2- D'acord amb el que estableixen els articles 111 i 112 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal.
- 3- Quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi constatat, de forma definitiva, que en virtut de la sentència o les sentències esmentades o en el decurs de la tramitació del procés corresponent s'ha vulnerat un dret reconegut en la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals i/o en algun dels seus protocols addicionals, sempre que formi part de l'ordenament jurídic andorrà i la revisió sigui necessària per reparar els efectes de la vulneració constatada."

Motivació

La finalitat de l'article que esmenem contempla la hipòtesi que una Sentència dictada per un Tribunal andorrà, després impugnada davant del TEDH, doni lloc a que aquest dicti una sentència que difereixi del criteri de la jurisdicció andorrana, i sigui més favorable al recurrent. Es vol així possibilitar la revisió de sentències després que s'hagi pronunciat el Tribunal Europeu dels Drets de l'Home.

Compartim aquest objectiu. Tanmateix cal tenir present que l'actual article 18 menciona els "*recursos de revisió o altres extraordinaris prevists per la llei*" (Cap llei processal no preveu el recurs de revisió civil, només es contempla el penal i l'administratiu).

El text proposat pel Govern amb el projecte, (addició de l'article 19 bis) permet la revisió de Sentències fermes en el cas en que el TEDH hagi constatat la vulneració de drets del Conveni Europeu, juntament amb altres dues condicions acumulatives.

La reducció del judici de revisió a l'únic cas en què es trobin reunides les tres condicions mencionades en l'article 19 fa desaparèixer les altres previstes per la llei, qual revisió sigui possible per altres causes diferents de la declaració del TEDH. Tal com és el cas del judici de revisió previst en el Codi de Procediment Penal, articles 203, 253, 254, i Disposició Transitòria 2a del Codi Penal i l'administratiu, articles 111 i 112 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal.

D'altra banda el requisit b) –que proposem suprimir– pot generar seriosos inconvenients. En efecte: segons la normativa del TEDH, article 41 *"Si el Tribunal declara que hi ha hagut violació del conveni o dels seus protocols, i si el dret intern de la part contractant només permet de manera imperfecta reparar les conseqüències de la violació, el Tribunal concedirà a la part perjudicada, si així procedeix, una satisfacció equitativa"*.

La satisfacció equitativa ha d'haver estat demanada per la part que ha patit la vulneració (article 60 del Reglament del TEDH).

Si el recurrent davant del TEDH no vol demanar la satisfacció equitativa perquè pretén reservar-se el dret al judici de revisió posterior, tot i que es pugui posar remei mitjançant una indemnització, és a dir que tingui la via oberta però sense haver obtingut indemnització, llavors el requisit b) no podrà mai ser acomplert.

Finalment la condició c) del redactat que esmenem, és a dir que la revisió sigui necessària per a reparar els efectes de la violació, pot subsistir tot i haver obtingut una indemnització (satisfacció equitable) imperfecta perquè el TEDH pot xifrar aquesta indemnització en un *quantum* molt inferior al quantum amb el que s'aconseguiria la reparació íntegra del dany.

Els Estats que no tenen regulat l'efecte de les sentències del TEDH es troben amb greus dificultats per encaixar aquesta eventualitat en el seu sistema processal, i si no ho fan poden ser acusats de incompliment del Conveni Europeu. Això no té res a veure, però, amb la determinació de quins hauran de ser els efectes de la revisió, que no necessàriament han de suposar una sentència radicalment diferent.

Sisena – De modificació de l'Article 11 (modificació de l'article 30).

Es proposa modificar el redactat del projecte, mantenint en bona part el redactat actualment vigent, amb el text següent:

"Els membres del Consell Superior de la Justícia reben una gratificació de funció, establerta sobre la base d'unes gratificacions i dietes, fixades en la Llei del pressupost, d'acord amb la disponibilitat requerida."

Motivació

És evident que l'article que esmenem, tal com està redactat, obre la porta a la possibilitat que els membres del Consell, que té capacitat reglamentària, es puguin auto-fixar les seves retribucions sense cap límit aparent.

La capacitat d'elaborar el propi pressupost la pot tenir qualsevol organisme independent i diferenciat del Poder Executiu, però això no ha d'arribar mai a les retribucions, que han d'estar harmonitzades amb les de la resta de la funció pública.

Les retribucions s'han de fixar a la llei pressupostària general o a una llei singular (art. 11 LQJ). *El criteri normal és decidir la retribució d'acord amb la categoria assignada i dedicació esmerçada.*

Si els membres del Consell Superior, per exemple, tinguessin categoria i dedicació de ministre, el seu sou es determinaria també d'igual manera.

Com sigui, que el règim dels membres del Consell no és el de dedicació exclusiva, el criteri no pot ser aquest, sinó que només poden percebre dietes.

Setena – De modificació de l'Article 17 (addició d'un article 35 bis).

Es proposa modificar el redactat dels apartats 1, 3 i 5 de l'article 35 bis que s'addiciona amb el redactat següent:

- 1- (El primer paràgraf no es modifica)
"La inspecció dels òrgans judicials s'encomana a persones que no formin part de la carrera judicial andorrana, sempre que tinguin la capacitat i experiència suficient per dur a terme la inspecció encomanada."
- 3- La inspecció actua a instància del Consell Superior de la Justícia, dels presidents dels òrgans judicials i, quan afecta exclusivament el personal de l'Administració de Justícia, també dels secretaris judicials. **L'encàrrec de la inspecció ha de ser motivat i es fonamenta en circumstàncies i fets concrets i identificats.**
- 5- Si de les actuacions d'inspecció se'n desprenen indicis de responsabilitats disciplinària **en relació als fets concrets i identificats que han motivat la seva pràctica** l'inspector ho comunica al president del Consell Superior de la Justícia i al president de l'òrgan judicial corresponent, i si afecta el personal de l'Administració de Justícia, al secretari judicial que correspongui. Si se'n desprenen indicis de responsabilitat penal, ho comunica, a més, al Ministeri Fiscal.
Els membres de la carrera judicial i el personal de l'Administració de Justícia tenen l'obligació de col·laborar per al bon fi de la inspecció."

(La negreta és únicament als efectes de facilitar la identificació del text addicionat als apartats 3 i 5)

Motivació

La inspecció d'un Batlle per part d'un altre Batlle no és encertada tenint en compte la feblesa i proximitat dels efectius.

D'altra banda pel que fa als apartats 35 bis 3.- i 35 bis 5., la decisió d'iniciar una inspecció ha de ser motivada, fonamentant-se en fets i circumstàncies concrets i identificats, i només ha de portar sobre els mateixos, altrament equival a l'obertura d'una "causa general".

Vuitena – De modificació de l'Article 18 (addició d'un article 35 ter).

Es proposa modificar el paràgraf 2 del nou article 35 ter amb la finalitat d'eliminar els mots "si escau", així com les dues comes que els envolten, amb la qual cosa el text quedaria així:

"2- També té cura de la publicació oficial de les resolucions judicials del Tribunal Superior, del Tribunal de Corts i del Tribunal de Batlles."

Motivació

La publicació de les Sentències dels Tribunals altres que el Tribunal Superior no han de ser deixades de manera indeterminada a un "si escau" desprovist de tota determinació. S'hauria de dir en quines circumstàncies escauen i en quines no. Tot i que no es veu perquè les sentències del Tribunal de Corts i de la Batllia no s'han de poder publicar, en un exercici de transparència i d'informació tècnica. Pel contrari s'ha d'afavorir l'accés lliure als llibres o repertoris de sentències.

Novena – De modificació de l'Article 19 (modificació de l'article 36).

Es proposa modificar l'apartat 1 de l'Article 36 amb el redactat següent:

"1- Per a l'exercici de les atribucions que té encomanades, el Consell Superior de la Justícia elabora el seu projecte de pressupost, **que serà sotmès a l'aprovació del Consell General en els termes de la normativa pressupostària general.**"

(La negreta només s'empra als efectes de facilitar la lectura del text que introdueix l'esmena)

Motivació

Es tracta de suprimir els mots "*Pressupost que ha d'aprovar el Consell General*". L'ús de la forma verbal imperativa pot tenir el significat que el Consell General té una competència lligada i que no pot fer més que aprovar. Tal no pot ser el

sentit de la llei i doncs s'ha de dissipar l'amfibologia a base de canviar la frase en el sentit següent: deixar ben clar que el pressupost *serà sotmès a l'aprovació del Consell General en els termes de la normativa pressupostària...*”.

Desena – De modificació de l'Article 20 (modificació de l'article 37).

Es proposa modificar el redactat de l'article substituint-lo pel text següent:

“Article 37

1. El Consell Superior de la Justícia informa amb caràcter preceptiu en relació amb les proposicions o els projectes de llei que concerneixin l'Administració de Justícia o el mateix Consell Superior de la Justícia. L'informe, que es trameta al Consell General o al Govern en el termini màxim de trenta dies, o de quinze dies en el cas que se'n faci constar la urgència, no és vinculant.
2. També pot emetre informes per donar compte de la situació i el funcionament del Consell Superior de la Justícia i de l'Administració de Justícia, o per proposar millores o modificacions de lleis que concerneixin l'Administració de Justícia.

Motivació

Es considera important precisar que els informes encara que siguin preceptius no són vinculants pel Consell General ni pel Govern.

D'altra banda es vol també precisar que el Consell Superior de la Justícia pot formular informes per proposar millores o modificacions de lleis que concerneixin l'Administració de la Justícia però no sembla adequada la referència a l'emissió d'informes *pro domo sua* és a dir en relació a millores o modificacions que el concerneixin.

Onzena – De modificació de l'Article 22 (modificació de l'article 39).

Es proposa modificar el redactat del tercer paràgraf de l'apartat 3 de l'article 39 que s'addiciona, amb el text següent:

“La jurisdicció administrativa pot conèixer i resoldre les qüestions prèvies civils amb caràcter previ a la prossecució del judici que tingui plantejat i observant les normes civils.

En cas d'especial dificultat civil la jurisdicció administrativa suspèn el judici i remet les actuacions a la jurisdicció civil per tal que aquesta es pronunciï.”

Motivació

L'article que esmenem afecta a un problema delicat: la competència per a resoldre les denominades qüestions prejudicials, que són components o elements del problema a resoldre ("tema decidendi") que sense pertànyer a l'ordre jurisdiccional competent per a conèixer el procés, s'han de resoldre prèviament per a poder continuar-lo.

Les dites qüestions prejudicials poden ser, teòricament: administratives al procés penal o civil; penals o administratives al procés civil; i civils o administratives al procés penal. *Tan sols la jurisdicció penal ha de poder resoldre totes les qüestions prejudicials*, amb les excepcions que legalment es puguin establir (per exemple: les qüestions de filiació o matrimoni). Cap altra jurisdicció pot emetre resolucions sobre qüestions penals.

Ja d'entrada el fet que la competència extraordinària es limiti a qüestions civils sembla coherent amb el que disposa l'article 8 de la Llei qualificada de Procediment Penal que estableix que la qüestió prejudicial penal provoca la paralització del procés civil o administratiu.

El text proposat parla de qüestions de prejudicialitat o incidentals civils. La distinció clàssica és entre qüestions prejudicials i qüestions prèvies. El Tribunal Constitucional en dues Sentències (12/04/2010 i 15/03/2012) s'ha pronunciat darrerament sobre el tema en el sentit que només té competència la jurisdicció administrativa sobre les qüestions prèvies civils i no sobre les qüestions prejudicials civils, les quals han de ser conegudes per la jurisdicció civil. I això perquè -diu el Tribunal Constitucional- a Andorra no hi ha una normativa com la que hi ha en la legislació espanyola que atribueix ambdues qüestions a la jurisdicció administrativa.

La introducció de l'incís proposat a l'article 22 del projecte que esmenem pot anar en el sentit d'evitar el que s'entén en doctrina espanyola com la "peregrinación de jurisdicciones" però a Andorra hi ha un escull d'importància en el procediment administratiu versus el civil, i sobretot versus el civil ordinari. En efecte ha estat repetidament comentat, fins i tot en seu judicial i en seu del Tribunal Constitucional, si el procés administratiu, amb un únic tràmit de demanda i proposició de proves i un tràmit de contesta i proposició de proves també únic, és prou garantista.

La qüestió prejudicial civil pot portar sobre qüestions que, si fossin jutjades en la jurisdicció civil, ho serien mitjançant el procediment ordinari amb demanda, contesta, replica, duplica, judici de proves etc. Llavors, en sotmetre la qüestió prejudicial civil al procediment administratiu, es disminueix la intensitat del contradictori, sobretot en no poder proposar la part demandant prova a la vista de la contesta a la demanda que fa la part demandada; i encara més sense cap possibilitat d'interposar incidents dilatoris que poden ser absolutament necessaris.

Aquesta objecció, juntament amb el fet que l'objecte civil a jutjar pot ser de molta complexitat i pot involucrar pluralitat de persones, aconsella limitar la vis atractiva de la jurisdicció ordinària a les qüestions prèvies civils, deixant les prejudicials a la jurisdicció civil.

D'altra banda la redacció proposada pel projecte, que proposem suprimir, obriria la possibilitat que les decisions adoptades per la jurisdicció administrativa en jutjar les qüestions civils puguin ser "revisades" per la jurisdicció competent (civil). Aquesta possibilitat s'ha de descartar absolutament.

Si l'expressió "*les decisions poden ser revisades*" s'empra en la redacció com a possibilitat genèrica d'apel·lació, tal possibilitat serà totalment incongruent ja que representa que la jurisdicció administrativa podria jutjar en dues instàncies sense que la seva decisió sigui ferma sinó sotmesa a apel·lació de la jurisdicció civil. Cosa, insistim, totalment incongruent i que, a més, buidaria de sentit la finalitat mateixa de l'atribució de competència a la jurisdicció administrativa per a evitar la "*peregrinación de jurisdicciones*" si a la fi s'hagués de tornar a la jurisdicció civil. L'article 88 de la Constitució dóna a les sentències fermes el valor de cosa jutjada i no poden ser modificades o anul·lades. La Sentència ferma del Tribunal Superior en la causa en què s'hagi jutjat a la vegada sobre la qüestió prejudicial i sobre la qüestió administrativa seria una Sentència ferma. Si pot ser revisada per la jurisdicció civil ja no serà ferma ni la resolució sobre qüestió prejudicial ni la resolució sobre el fons administratiu, qual resolució depenia de la resolució de la prejudicialitat.

Si l'expressió "*poden ser revisades*" per la jurisdicció civil, s'entén literalment com un judici de revisió (que no existeix en el nostre procediment civil) llavors, a través d'aquest article, s'estaria creant el judici de revisió civil (amb l'agreujant de fer-ho sense establir cap definició ni procediment del mateix) i, doncs, s'estaria buidant de finalitat l'atribució de competència a la jurisdicció administrativa puix una vegada jutjada la qüestió prejudicial per aquesta resolució es podria revisar per part de la jurisdicció civil.

Si l'expressió "*poden ser revisades*" vol dir que, a més del coneixement de la jurisdicció administrativa, la mateixa causa amb el mateix objecte i mateixes persones (en les condicions pròpies de la litispendència) pot també ser jutjada en altre moment posterior (la noció de revisió inclou la posterioritat en el temps a allò que és objecte de revisió) llavors hi ha la possibilitat de dues decisions (=sentències) que poden ser contradictòries i ambdues revestides de la força i autoritat de la cosa jutjada segons l'article 88 de la Constitució. Cosa que és impossible de defensar.

En conseqüència i en conclusió és preferible eliminar les qüestions prejudicials del text i restringir-la a les qüestions prèvies.

Dotzena – De modificació de l'Article 23 (addició d'un article 39 bis).

Es proposa modificar el redactat de l'article amb el redactat següent:

"Per a l'exercici de la potestat jurisdiccional que tenen atribuïda, els batlles i els tribunals poden obtenir dades personals de qualsevol arxiu o registre públic o privat.

L'accés a les dades ha d'anar precedit d'una resolució motivada sense la qual el destinatari o el responsable de la protecció de les dades pot negar-se a facilitar-les.

La resolució motivada s'acompanya d'una indicació sobre a qui correspon la responsabilitat de la custòdia de les dades personals per a la preservació de la privacitat així com l'advertència que, arribada una dada reservada, l'òrgan judicial assumeix la responsabilitat pròpia dels responsables originaris de la custòdia de les dades, la qual és extensible als funcionaris que hi tinguin accés per raó de la seva feina."

Motivació

En virtut dels principis processals inderogables que estableixen que res que figuri en els autos no pot ser privat del coneixement de les parts, totes les informacions que es puguin obtenir han de ser conegudes de totes les parts en qualsevol procés. El Jutge no pot desenvolupar la seva activitat, instructora de processos i decisòria, en base a informacions per ell recollides de les que les parts no poden tenir coneixement. Tal cosa porta a la conseqüència que tan àmplia possibilitat d'obtenir totes les dades de qualsevol arxiu o registre públic, acabarà donant coneixement de les mateixes a les parts i, doncs, a través d'elles, a tot tercer, ja que no poden ser obligats al secret de dades.

Contràriament el que sembla apuntar el text que esmenem, els límits i excepcions a aquesta obtenció no s'han de deixar a una llei en el futur. És aquí, en aquesta llei, que s'han d'imposar.

Per altra part hi ha una discordança entre el text de l'article 39 bis i allò que sobre aquest article es diu en l'Exposició de Motius. En efecte en el text de l'exposició "*A aquest efecte, es facilita la signatura d'acords o convenis d'intercanvi de dades amb entitats o agents diversos.....*".

El text de l'article 39 bis no conté cap expressió dels acords o convenis i intercanvis. A banda que no es precisa qui seria el subjecte signatari de convenis i acords, l'intercanvi significa que de la mateixa manera que l'administració de justícia pot obtenir informació dels registres, la recíproca també hauria d'existir, és a dir que els diferents registres segons la titularitat (governamentals, comunals, i demés integrants de l'administració) i segons l'objecte (tributaris, cens, civil, vehicles, comerç, societat, etc.) també podrien obtenir informació dels representants de la justícia, la qual cosa no pot ser admesa baix cap concepte.

Tretzena – De modificació de l'Article 24 (addició d'un article 41 bis).

Es proposa modificar l'apartat 3 de l'article 41 bis, amb el text següent:

41 bis 3

"3. Els dies i hores inhàbils poden ser habilitats per a la pràctica de mesures de caràcter cautelar o executori, i de notificació. El termini del recurs comença l'endemà del primer dia hàbil següent.

(La negreta és únicament a efectes d'una millor visualització de l'addició que es proposa)

Motivació

En el text del projecte no queda clarament especificat l'inici del termini per a un eventual recurs.

Catorzena – De modificació de l'Article 34 (addició d'un article 41 bis).

Es proposa modificar l'apartat 4 de l'article 41 bis, amb el text següent:

41 bis 4

"Tots els dies i les hores de l'any són hàbils, sense necessitat d'habilitació especial, per a la instrucció i l'execució de les sentències en els processos penals. **El batlle pot dictar una resolució en el marc d'una Ordenança penal, sigui *in voce* sigui mitjançant resolució escrita, en qualsevol dia i hora de l'any.**

(La negreta és únicament a efectes d'una millor visualització de l'addició que es proposa)

Motivació

El text, que addicionem amb la nostra esmena, vol evitar el que s'esdevindria amb l'adopció ***stricto sensu*** de l'article del projecte: no es podrien dictar Ordenances penals en dies no hàbils.

Quinzena – De modificació de l'Article 25 (modificació de l'article 42).

Es proposa suprimir el paràgraf 5.

Motivació

El paràgraf 5 que es suprimeix preveu que l'escrit i comunicacions telemàtiques es poden presentar fins a les 14 hores de l'endemà del termini

No hi ha cap justificació per a que hagin de tenir unes hores més de termini que els escrits i comunicacions amb paper.

Setzena – De modificació per addició de l'Article 26 (modificació de l'article 43).

Es proposa addicionar un segon paràgraf a l'article amb el redactat següent:

"En el cas que el Consell Superior de la Justícia hagués fixat un horari que permetés un tancament de l'oficina judicial abans de les 19h d'un dia hàbil s'entén que els escrits que tinguessin com a límit del termini de presentació un dia amb horari reduït es poden presentar fins a les 10h del dia hàbil següent."

Motivació

Si segons l'article 26, addició 41 bis 1, del projecte són hores hàbils de les 9 a les 19 hores, s'ha de preveure què passarà si, pel canvi d'hores de treball de

les oficines aquestes s'han tancat abans de les 19 hores i no hi ha personal per a rebre els eventuais escrits i documents per presentar els quals hom té temps fins a les 19 hores.

Dissetena – De modificació de l'Article 27, per addició d'un paràgraf (modificació de l'article 46).

Es proposa addicionar un segon paràgraf a l'article 27 (46) amb el redactat següent:

"Amb independència de l'exigència eventual de responsabilitat penal, el Batlle o Tribunal pot imposar en el mateix acte, com a sanció complementària de l'amonestació, una multa administrativa d'un mínim de 200 euros i un màxim de 750 euros."

Motivació

Entre l'amonestació i l'exigència de la responsabilitat penal que poden generar les pertorbacions, caldria afegir una multa administrativa que el jutge o tribunal davant el qual tinguessin lloc les pertorbacions podria imposar en el mateix moment, a fixar entre un mínim i un màxim. Pràctica habitual en altes països.

Divuitena – De supressió de l'Article 29 (addició d'un article 46 bis).

Es proposa suprimir aquest article.

Motivació

Proposem suprimir un article que anuncia el principi tot i deixant, per la disposició final sisena, al Govern amb la col·laboració del Consell Superior de Justícia la competència per a definir i implantar el servei.

Aquesta remissió vulnera l'article 86 de la Constitució que estableix una reserva de llei en matèria de procediments i, doncs, no es pot fer per via reglamentària. O es redacta *in extenso* la definició i funcionament del sistema o es deixa per una altra ocasió de legislar.

Dinovenena – De modificació de l'Article 31 (modificació de l'article 48).

Es proposa modificar el primer paràgraf d'aquest article amb el redactat següent:

"El Tribunal de Batlles col·legiadament i els Batlles en composició unipersonal, d'acord amb el que estableixen... (text igual al del projecte).

(La negreta és únicament per a facilitar la visualització de la modificació.)

Motivació

Millorar tècnicament la redacció.

Vintena – De modificació de l'Article 32 (modificació de l'article 49.1).

Es proposa modificar el segon paràgraf de l'apartat 1, substituint els mots “batlle que haig estat ponent” per “**Batlle ponent**”)

(La negreta és únicament per a facilitar la visualització de la modificació)

Motivació

Perquè és precisament com a ponent que és, no que hagi estat, que redacta la sentència.

Vint-i-unena – De modificació del paràgraf 5 de l'article 32 (modificació de l'article 49).

Es proposa modificar el redactat del paràgraf 5, suprimint els mots següents: “i, si s'escau, els delictes majors”.

Motivació

Preocupa aquesta atribució general de competència a un sol Batlle, per la via del procediment sumari de l'ordenança penal, per a jutjar fins i tot els delictes majors.

Per això es proposa limitar el procediment d'ordenança penal a les contravencions penals i els delictes menors.

Si es fa una mínima anàlisi –aquest grup parlamentari l'ha feta- de la quantitat de tipus establerts en els articles del Codi Penal que passarien a poder ser enjudiciats per la via de l'Ordenança Penal hom s'adona que les garanties constitucionals a un procés degut podrien quedar malmeses amb aquesta competència expansiva atribuïda al Tribunal unipersonal de Batlles jutjant en Ordenança Penal dins la immediatesa.

Vint-i-dosena – De modificació de l'article 33 (modificació de l'article 50).

Es proposa modificar el paràgraf 2 de l'article 50 amb el redactat següent:

"2. La Batllia queda estructurada en les seccions Civil, Administrativa i de Menors, i en dues seccions d'instrucció, els batlles adscrits a les quals tenen la competència que estableix l'article 49.5 i també coneixen de les infraccions penals:

(La negreta és únicament per a facilitar la visualització de la modificació.)

Motivació

El redactat que esmenem

- *"....2 seccions d'instrucció una de les quals és competent per a conèixer de les infraccions penals....".* es contradiu amb l'article 49.5 que ho atribueix a tots els *"Batlles adscrits a les seccions d'instrucció...."* (en plural). Si a una secció d'instrucció s'atribueix el coneixement d'unes determinades infraccions, s'ha de dir que a l'altra se li atribueixen les demés, o bé enumerar normativament les que s'atribueixen a l'altra.
- Segons la redacció que esmenem, una de les seccions de la Batllia és competent pel que fa a la cooperació judicial internacional resultant de les infraccions referides a aquest article. En paral·lelisme caldria dir que l'altra secció serà competent per les Comissions Rogatòries relatives a les infraccions penals per a instruir les quals té competència.

Per tot plegat es proposa un redactat més obert i entenedor

Vint-i-tresena – De modificació de l'article 33 (modificació de l'article 50).

Es proposa suprimir en el paràgraf 3 els mots "o de reforç"

Motivació

Tal i com s'exposa més àmpliament en la motivació de l'esmena següent s'hauria de definir exactament en què consisteix el reforç i en què es diferencia de la suplència i la substitució. En absència d'una concreta definició s'opta per suprimir aquesta figura. No es pot deixar cap escletxa que doni la possibilitat de nomenar jutjadors diferents del "natural" que es deriva de l'article 10 de la Constitució.

Vint-i-quatrena – De modificació de l'article 33 (modificació de l'article 50).

Es proposa modificar els paràgrafs 4 i 5 de l'article 50 amb els redactats següents:

"4. El Consell Superior de la Justícia pot crear places a la Batllia per suplir provisionalment les baixes dels batlles que es produeixin. Les places de suplència tenen la mateixa consideració que les altres places de la Batllia.

5. El Consell Superior de la Justícia pot nomenar batlles substituïts per cobrir provisionalment places vacants, en els termes de l'article 66 *quater*.

En ambdós casos el nomenament es porta a terme mitjançant un torn permanent i invariable. D'acord amb l'article 90 de la Constitució aquests Batlles són nomenats per un període de sis anys."

Motivació

La Constitució estableix (Article 10) el dret a un procés degut substanciat per un Tribunal predeterminat per la llei

Aquest dret fonamental al Jutge predeterminat per la llei, no solament s'ha de respectar en el moment en què hom és objecte de judici, sinó en el moment de legislar en matèria d'administració de justícia, tant orgànica com processal. Serà doncs contrària a la Constitució tota norma que permeti que un determinat acte jurisdiccional sigui fet per un jutge o tribunal no predeterminat per la llei, sinó determinat per altres vies que les legalment fixades. La normativa ha de contenir mecanismes d'atribució de competència predeterminats de manera general, cosa que exclou tot altre mecanisme d'atribució que segueix a discreció dels òrgans de govern de l'administració de justícia. Només es compleix amb l'exigència del jutge predeterminat a través de nomenaments previs de persones en llistes predeterminades i fixes en un ordre inamovible.

Si el Consell Superior de Justícia, o el President d'un Tribunal o altre òrgan o persona, pot escollir lliurement entre varies persones concretes amb càrrec de jutges o magistrats, aquells a qui s'ha d'atribuir el coneixement d'una causa concreta o jutge *ad hoc* s'està vulnerant l'article 10 de la Constitució. Les modificacions proposades en els projectes de llei de modificació de la Llei Qualificada de la Justícia i de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, que permetin l'atribució de causes sense respectar l'article 10 són inconstitucionals.

En el text de la modificació de la Llei Qualificada de la Justícia i de la Llei Transitòria de Procediments Judicials es parla en molts articles de suplència, substitució i reforç, i de Batlle i Magistrat de substitució i reforç. Però no es defineix l'abast d'aquelles condicions.

Convé definir qui pot ostentar aquests càrrecs i el procés de designació, que ha de ser per torn rigorós i no pas deixat a la discrecionalitat del Consell Superior de la Justícia.

Per tot això proposem suprimir qualsevulla referència als nomenaments de reforç.

Vint-i-cinquena – De modificació de l'article 41 (modificació de l'article 58).

Es proposa modificar els paràgrafs 4 i 5 de l'article 58 amb els redactats següents:

- 4- El Consell Superior de la Justícia pot habilitar places al Tribunal Superior per suplir provisionalment les baixes dels magistrats que es produeixin. Aquestes places tenen la mateixa consideració que les altres places del Tribunal.
D'acord amb el que estableix l'article 90 de la Constitució els magistrats són nomenats per un període de sis anys.

- 5- A proposta del president del Tribunal Superior, el Consell Superior de la Justícia pot nomenar magistrats substituïts d'acord amb l'article 66 quater, per permetre la formació del Tribunal en cas d'existència d'incompatibilitats, recusacions o excuses d'algun dels membres.
D'acord amb el que estableix l'article 90 de la Constitució els magistrats són nomenats per un període de sis anys.

Motivació

Eliminar la referència a magistrats de reforç deixar clar que el Consell Superior de la Justícia pot habilitar places però no pas crear-ne de noves ni modificar l'estructura del Tribunal i recordar el mandat constitucional de l'article 90.

Vint-i-sisena – De modificació de l'article 45 (modificació de l'article 66).

Es proposa modificar la lletra c) i d) de l'apartat 3 de l'article 66 amb el redactat següent:

- c) No estar condemnat **vinculats a l'exercici de la funció pública ...**
d) No estar processat o inculpat per delictes dolosos de qualsevol mena, o imprudents **vinculats a l'exercici de la funció pública...**

(En ambdós apartats es substitueixen funció jurisdiccional per funció pública i la negreta subratllada només és per a facilitar la visualització de la modificació.)

Motivació

Quant al punt c), relatiu a la absència d'antecedents penals, considerem millor establir com a requisit no haver estat condemnat per delictes relatius a la funció pública, i no incloure solament els delictes relatius a la funció jurisdiccional, que normalment el candidat a ingressar a la judicatura no haurà tingut ocasió d'exercir, mentre que sí que pot tenir altres antecedents –per exemple per corrupció–, que haurien de vedar-li l'accés a la judicatura.

Pel que fa al punt d) es modifica el requisit de no estar processat o inculpat per un delictes relatiu a la funció jurisdiccional en considerar que s'hauria d'estendre a tota la funció pública .

D'altra banda la condició d' imputat o processat no és idèntica, però ambdues coincideixen en la subsistència de la presumpció d'innocència.

Malgrat això, seria difícil entendre que un subjecte sobre qui, per exemple, s'hagués dictat una mesura cautelar de presó provisional pogués concórrer a una convocatòria per a ingressar a la carrera judicial.

Tot i que no es pot excloure la hipòtesi d'acusacions temeràries determinants de la injusta exclusió d'un candidat, el més prudent fora exigir que no estiguessin processats ni inculcats per delictes dolosos de qualsevol mena ni imprudents

relatius a la funció judicial , sens perjudici, per suposat, de les conseqüències que una eventual acusació falsa puguin tenir per al seu autor

Vint-i-setena – De modificació de l'apartat 2 de l'article 48 (addició d'un article 66 quater).

Es proposa modificar l'apartat 2 de l'article 66 quater, amb el redactat següent:

"2. El Consell Superior de la Justícia nomena els batlles substituïts entre les persones inscrites, en un torn estricte, en una llista. Formen part d'aquesta llista els magistrats emèrits, els antics magistrats, els antics batlles i les persones que hagin superat un mínim determinat en el procés de selecció de batlles però que no hagin obtingut plaça."

Motivació

El nomenament de substituïts entre la llista s'ha de fer per torn, sense que hom pugui escollir la persona de la llista sobre la que ha de recaure el nomenament.

Pel que fa a les "altres persones" que compleixin les condicions que determini el Consell Superior de la Justícia. La disposició no és admissible per quant és matèria de llei (reserva de llei, article 85.2 de la Constitució andorrana).

En efecte "... L'organització judicial és única. La seva estructura, composició, funcionament i l'estatut jurídic dels seus membres hauran d'ésser regulats per Llei Qualificada. Es prohibeixen les jurisdiccions especials..."

El nomenament d'altres persones per a exercir funcions jurisdiccionals entra de ple en el que preveu la Constitució en la mesura que incideix tant en la estructura, com la composició, funcionament i estatut jurídic dels membres. No hi ha cap "membre" ni tan sols aquell que pot ésser comprès en l'expressió "altres persones" que pugui ésser nomenat sense seguir criteris no compresos en la llei. Les "altres persones" tenen el mateix estatus dels Batlles i magistrats (art. 66.6), el seu estatus és reserva de llei.

Vint-i-vuitena – De modificació dels apartats 3 i 4 de l'article 48 (addició d'un article 66 quater).

Es proposa modificar els apartats 3 i 4 de l'article 66 quater, amb el text següent:

3. En cas de necessitat urgent de cobrir una plaça de magistrat, quan no es pugui cobrir ordinàriament per un magistrat integrat en la carrera judicial, el Consell Superior de la Justícia pot nomenar un magistrat substituït o encarregar la funció a un magistrat emèrit, seguin el torn preestablert.
4. El Consell Superior de la Justícia nomena els magistrats substituïts per rigorós torn entre les persones inscrites en una llista establerta a aquest

efecte. Formen part d'aquesta llista els antics magistrats i les altres persones que compleixin les condicions que determini el Consell.

Motivació

El nomenament de substituïts entre la llista s'ha de fer per torn, sense que hom pugui escollir la persona de la llista sobre la que ha de recaure el nomenament. Tampoc és constitucionalment possible (apartat 3) fer nomenaments per un període d'un any. Convé impedir la possibilitat de nomenaments discrecionals que podrien ser fonts de dubtes sobre la imparcialitat.

Vint-i-novena – De modificació, per addició d'un nou apartat 7 de l'article 48 (addició d'un article 66 quater).

Es proposa addicionar un apartat 7 a l'article 66 quater, amb el text següent:

7. En el torn establert al que fan referència als apartats 2. 3. 4. i 5. anteriors l'ordre de crida s'estableix tant pels batlles com pels magistrats en funció de cada categoria.

Motivació

Tant pels batlles com pels magistrats s'ha de seguir el torn i alhora les categories en la crida.

Trentena – De modificació de l'apartat 1 de l'article 48 (addició d'un nou article 66 quater).

Es proposa modificar l'apartat 1 de l'article 66 quater amb el redactat següent:

1. En cas de necessitat urgent de cobrir una plaça de batlle, quan no es pugui cobrir ordinàriament per un batlle integrat en la carrera judicial, el Consell Superior de la Justícia pot nomenar un batlle substituït seguint el torn preestablert en la llista esmentada en el paràgraf següent.

Motivació

La mateixa que la de l'esmena vint-i-vuitena: el nomenament d'un batlle substituït s'ha de fer per torn sense que es pugui escollir discrecionalment la persona sobre la qual ha de recaure el nomenament.

No és constitucionalment possible fer nomenaments per un període d'un any. Així ho estableix l'article 90.1 de la Constitució.

Trenta-unena – De modificació de l'article 50 (modificació de l'article 68).

Es proposa modificar el primer paràgraf de l'apartat 2 de l'article 68 amb el redactat següent:

2. "La jubilació per edat opera d'ofici quan els batlles i els magistrats arriben als setanta anys. Això no obstant, si en complir aquesta edat el batlle o el magistrat que ha estat renovat en el seu mandat i encara no ha finalitzat el mandat renovat, el Consell Superior de la Justícia pot acordar, si ho sol·licita el batlle o el magistrat, que continuï en el càrrec fins al final del mandat, i com a màxim fins que arribi a l'edat de setanta-cinc anys.
3. No es pot nomenar un batlle o magistrat si, en el moment del seu nomenament, té una edat tal que no pugui complir un mandat complet de sis anys per arribar als setanta anys abans d'aquell termini constitucional de nomenament."

Motivació

L'article 90.1 de la Constitució estableix que:

"Tots els jutges, independentment de la seva categoria, seran nomenats per a un mandat renovable de sis anys, entre persones titulades en Dret, que comptin amb aptitud tècnica per a l'exercici de la funció jurisdiccional."

L'article 68 de la Llei Qualificada de la Justícia en la nova redacció proposada en l'article que esmenem fixa el límit d'edat per a l'exercici de funcions jurisdiccionals als 70 anys. Ja que la Constitució imposa que tots els jutges han d'ésser nomenats per 6 anys, no serà possible nomenar una persona que tingui una edat tal que no pugui complir un mandat complet de 6 anys.

Entenem que no es pot nomenar un jutge ni un batlle, que per l'article 90 de la Constitució ha de tenir un mandat de 6 anys, si ja al moment de nomenar-lo resulta impossible que compleixi el mandat.

Llevat el cas en què un jutge o batlle sigui renovat després d'un mandat o varis mandats de 6 anys, i que el darrer nomenament de 6 anys no pugui ésser assolit per haver arribat a l'edat de jubilació, no es pot nomenar cap jutge per períodes menys curts de 6 anys. Ni els jutges als que es refereixen els articles que hem esmenat anteriorment, ni cap altre pot ésser nomenat per un any o per un període inferior als 6 anys, ni aquelles persones que ja es preveu que no podrien arribar a complir el mandat, ni aquelles persones qual disponibilitat, al moment de ser nomenat, no tingui garanties d'arribar a 6 anys.

Per altra part, seria una distorsió i ficció inadmissible del text constitucional el nomenar per 6 anys una persona que d'antuvi consta que no té possibilitats o intenció d'arribar a complir el mandat.

Per consegüent, no solament ha de desaparèixer tota disposició que permeti nomenaments per persones inferiors als 6 anys, sinó que, llevat de la renovació dels mandats en període anterior a la jubilació, no es poden fer nomenaments inicials ni de titular, ni suplent, ni substitut de cap persona que no tingui expectativa d'un mandat complet de 6 anys abans de l'edat de jubilació.

Trenta-dosena – De modificació de l'article 51 (addició d'un article 68 bis).

Es proposa modificar el primer paràgraf de l'apartat g) de l'article amb el redactat següent:

"g) Beneficiar-se de les disposicions establertes en els articles 58 i 59 del Codi de l'Administració i especialment en relació a la responsabilitat administrativa que es pugui derivar d'una falta de servei, el trencament de la igualtat davant la llei i el retard de l'Administració en el compliment de les sentències fermes i executives."

Motivació

Cal evitar greuges comparatius amb el conjunt d'autoritats, funcionaris públics o agents de l'administració.

El règim comú establert en el Codi de l'Administració també ha de ser d'aplicació als batlles i magistrats.

Trenta-tresena – De modificació de l'article 54 (modificació de l'article 69).

Es proposa modificar l'apartat 4 de l'article, afegint al final del redactat, després de "... l'exercici de l'advocacia." els mots **i de l'assessoria jurídica**.

(Òbviament caldria eliminar el punt després del mot advocacia. La negreta subratllada és només als efectes d'una millor visualització del text que es proposa incloure.)

Motivació

Definir millor la incompatibilitat.

Trenta-quatre – De modificació, per supressió parcial, de l'article 55 (addició d'un article 69 bis).

Es proposa suprimir el tercer paràgraf de l'article.

Motivació

Entenem que la referència a la possibilitat d'indemnització no té cap mena de sentit. Únicament el tindria a les carreres administratives clàssiques, a les quals el funcionari ha cotitzat durant tot el temps conceptes com drets passius i assistència mèdica o seguretat social, i, per tant, si decideix voluntàriament deixar la carrera té dret a una "jubilació" quantificada en funció del temps que hagi treballat, podent continuar com a autònom al règim de la seguretat social.

Però tractant-se de nomenaments temporals, i de la hipòtesi de renúncia voluntària al càrrec, no té sentit preveure una indemnització, que tan sols seria comprensible en cas de pèrdua de la funció per raons alienes al funcionari (per exemple: perquè se suprimeix la plaça que ocupava).

Trenta-cinquena – De modificació de l'article 56 (modificació de l'article 73).

Es proposa modificar els apartats c) i h) amb les addicions següents:

c) Estar o haver estat denunciat, acusat o demandat per qualsevol de les parts, **o pels seus advocats**, llevat que la denúncia, acusació o demanda no hagi estat admesa o hagi estat rebutjada per manca manifesta de fonamentació.

h) Ser superior jeràrquic d'una de les parts en litigi; **o haver conegut de l'assumpte en una instància inferior (penal, civil o administrativa) o en una instància d'instrucció.**

(La negreta és únicament per facilitar la visualització del text que s'addiciona)

Motivació

Es tracta, en la lletra c) d'afegir-hi els advocats per ser congruent amb els altres casos llistats en l'apartat. L'afegitó de la lletra h) afegeix el cas de "contaminació".

Trenta-sisena – De supressió de l'article 57 (modificació de l'article 75).

Es proposa suprimir aquest article i mantenir en conseqüència el redactat actual de la Llei.

Motivació

L'actual article 75, que proposem mantenir, no solament dóna competència per a entendre de les recusacions sinó les abstencions. És a dir el Batlle o Magistrat no és lliure d'abstenir-se, sinó que ha de sotmetre la seva intenció d'abstenció a la consideració d'un òrgan superior.

El nou article 75 del projecte suprimeix aquesta figura i dóna peu a la lliure abstenció, cosa que pot ser una via perquè un jutgador s'auto-exoneri de conèixer causa o processos complicats o complexos o incòmodes baix el pretext de concórrer una causa d'abstenció.

Considerem que s'ha de mantenir aquest sotmetiment de les abstencions al criteri del superior.

La comunicació que ara es proposa de les abstencions al President del Tribunal no té sentit si no té cap conseqüència. Si es comunica és perquè el Tribunal al que es comunica pugui apreciar si l'abstenció és motivada o no, o obeeix per exemple a la simple comoditat de no conèixer d'un cas difícil. Tant l'abstenció que el que s'absté ha de motivar, com la recusació s'ha de resoldre per la via de l'article 75.

Ambdues figures: l'abstenció i la recusació no acceptada pel recusat, han de ser resoltes per una secció de 3 membres del Tribunal Superior.

Tampoc no és raonable que, segons disposa la nova redacció proposada de l'article 66 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, s'atribueixi al Ple del Tribunal el coneixement de recusacions no acceptades per la Batllia ni el Tribunal de Corts i en canvi per les recusacions d'un Magistrat del Tribunal Superior s'atribueixi el coneixement a un òrgan de menys rang: una formació de tres membres nomenats de manera no preestablerta.

Trenta-setena – De modificació de l'article 60 (modificació de l'article 83).

Es proposa modificar el redactat, introduint un nou apartat e), amb la qual cosa totes les lletres següents han de variar, a continuació, de la seva classificació, amb el text següent:

"e) Infringir el principi del jutge predeterminat per la llei i, en particular, no respectar o alterar els torns."

Motivació

Deixar assentat que aquella infracció constitueix una falta molt greu perquè afecta a una garantia constitucional fonamental.

Trenta-vuitena – De modificació de l'article 39 (modificació de l'article 56).

Es proposa modificar el segon paràgraf de l'apartat 2 de l'article 56 amb el redactat següent:

"Sense perjudici del que es disposa en l'article 19 bis en relació a les resolucions del Tribunal Europeu dels Drets Humans, té també competència per examinar d'acord amb les lleis de procediment els recursos de revisió interposats contra les seves pròpies resolucions."

Motivació

La nova redacció de l'article 19bis de la Llei Qualificada de la Justícia senta el principi de la revisió de sentències fermes i es limita expressament a un cas: en el cas que el TEDH hagi constatat una vulneració i es compleixin les tres condicions cumulatives.

Si el text que es proposa vingués a dir que "*a més dels judicis de revisió de Sentències previstos en la LQJ i en altres lleis de procediment, també poden ser revisats quan el TEDH etc.*" això significaria que al costat i a més a més dels judicis de revisió que hi ha ara ja fixats en les lleis actuals se'n crea un nou relatiu a les conseqüències de les sentències del TEDH.

Però la redacció de l'article 19bis, tal com es proposa, significa que només hi haurà una ocasió de revisió: la provocada per les sentències del TEDH. De tal manera que es podria pensar que en haver-hi només aquesta possibilitat de revisió, queden derogats els judicis de revisió en el camp penal (Llei Qualificada del Codi de Procediment Penal), articles 203, 253 i 254 i D.T. 2ª del Codi Penal, i en el camp administratiu (articles 111 i 112 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal).

I així efectivament resulta de l'exposició de motius pàgina 8 (a la fi del paràgraf que comença amb les paraules "*també s'ha introduït un nou article 19bis.....*" Allí es llegeix "*Ara bé, el mateix article 19bis estableix de forma taxativa quins són els requisits que s'han de complir per a a aquest procediment (el de revisió) configurat de forma exclusiva per al cas que el TEDH constati la vulneració, etc.*".

Per consegüent s'ha de dir que la introducció de l'article 19bis no ha de tenir la conseqüència que a partir d'ara només hi haurà un cas de revisió (exclusiu) és a dir el subsegüent a les sentències del TEDH, sinó que aquest cas s'afegeix al que ja hi ha en la jurisdicció penal i en la jurisdicció administrativa que són totalment aliens al cas del TEDH.

Així resulta doncs que segons el projecte la introducció del judici de revisió subsegüent a sentència del TEDH, no serà una ampliació de les possibilitats de revisió que ja contenen els textos en vigor, sinó que comportarà la supressió d'aquests, doncs la nova figura és, com diu l'Exposició de motius, "de configuració exclusiva".

Els textos en vigor fins ara preveuen les revisions de sentències penals i administratives en els articles que s'han relacionat suara, però pel que fa a les sentències civils, els textos actuals no tenen cap previsió en tal sentit.

Ara s'introdueix el judici de revisió per totes les sentències on el TEDH hagi constatat la vulneració, i que tant poden ser els penals, administratives com els civils. Mentre les dues primeres tenen un procediment fixat mitjançant el qual s'ha de substanciar la revisió, no succeeix el mateix per la revisió civil per la que no hi ha cap norma de procediment (ni en la LQJ ni en la LTPJ) que configuri el procediment a seguir per revisió civil.

Trenta-novena – D'addició d'una Disposició adicional.

Es proposa incloure una disposició adicional amb el text següent:

“En cap cas es pot nomenar un batlle o magistrat per a una sola causa.”

Motivació

La modificació de l'Article 63 de la Llei transitòria de procediments judicials, que desenvolupava els articles 53 i 54 de la Llei qualificada de la Justícia farà desaparèixer la disposició que estableix que els magistrats no poden ser nomenats per una sola causa.

Aquella disposició s'ha de mantenir i precisar encara més confirmant així la regla de no poder donar-se nomenaments per una sola causa *ad hoc*.

Els jutges *ad hoc* o especials estan unànimement rebutjats com incompatibles amb el principi del dret al jutge natural predeterminat.

Quarantena – De supressió de la Disposició Final sisena.

Es proposa, en coherència amb l'esmena divuitena, de supressió de l'article 29 (addició d'un article 46 bis), la supressió d'aquesta disposició final.

Motivació

Aquesta disposició vulnera l'article 86 de la Constitució, que estableix una reserva de llei en matèria de procediments.

La via reglamentària no és, aquí, constitucionalment acceptable.

En els termes precedents queden formulades les esmenes al *Projecte de Llei qualificada de modificació de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre del 1993*.

Andorra la Vella, 3 d'abril del 2014

Jaume Bartumeu Cassany
President